

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Κυριακής Μεταλομάρτυρος, Θωμά οσίου Του εν Μαλαεώ.

Τος 6^{ον} Τεύχος 254

**ΟΙ ΣΥΧΡΟΝΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ
ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ**

Του Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφείμ Κοκκώτη

Στην ευαγγελική περικοπή αυτής της Κυριακής (Ματθ. 4, 18 – 23) βλέπουμε πως τέσσερις από τους σημαντικότερους Μαθητές του Χριστού, στην κλήση τους να τον ακολουθήσουν,

εγκαταλείπουν τα πάντα χωρίς δισταγμό κι αμφιβολία. Θυσιάζουν τα πάντα για να γίνουν Μαθητές του Χριστού.

Η Εκκλησία μας για να συνεχίσει σήμερα το άγιο έργο της με επιτυχία χρειάζεται ανθρώπους με τις ίδιες αρετές και με την ίδια αυτοθυσία. Η ταραγμένη εποχή μας χρειάζεται όσο ποτέ άλλοτε σύγχρονους απόστολους για να μας οδηγήσουν με τη διδασκαλία του Χριστού έξω από τα αδιέξοδα που μας οδήγησαν αμαρτωλοί άνθρωποι.

Αυτή η ποιμαντική αναγκαιότητα είναι μόνο η μιά διάσταση της επιτυχίας της Εκκλησίας μας στο σωτηριολογικό της έργο. Η δεύτερη πραγματικότητα που πρέπει να χαρακτηρίζει τη ζωή της Εκκλησίας μας είναι η διάσταση της οικουμενικότητας και παγκοσμιότητας του χαρακτήρα του ευαγγελικού έργου, όπως αυτό μαρτυρείται με σαφήνεια μέσα από την προτροπή του Αποστόλου των Εθνών, σοφού Παύλου, όπου τονίζει, ότι «ουκ ενι Ιουδαίος, ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος, ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ, πάντες γαρ υμείς εις εστέ εν Χριστώ Ιησού (Γαλ. 3,28).

Η δεύτερη λοιπόν διάσταση του σωτηριολογικού έργου της Εκκλησίας μας είναι η συνεχής προσπάθεια της να μετατρέψει το Ευαγγελικό μήνυμα της σωτηρίας προς όλους τους ανθρώπους, προς όλες τις Εθνότητες, σε μαύρους και λευκούς, σε μικρούς και μεγάλους, σε μετανάστες και πρόσφυγες, σε ανάπηρους και υγιείς, σε όλες τις φυλές της γης.

Εκεί που δεν συμβαίνει αυτό είναι ως να προσπαθούμε να μετατρέψουμε της Εκκλησία σε Εβραϊκή συναγωγή, σε μασωνική στοά, σ' ένα κοινωνικό σύλλογο, σ' ένα κοσμικό κλάμπ, σε μια κοινωνική ασθένεια που μας κρατά

μακριά από τη πορεία μας προς την αιωνιότητα, προς την εν Χριστώ σωτηρία, προς το Παράδεισον.

Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και τίμιοι με τους εαυτούς μας. Μεγαλωμένοι με τις ανθρώπινες αδυναμίες και τις κοινωνικές αδικίες του διαχωρισμού των ανθρώπων, σε ημάτερος και κομματικούς αντιπάλους, ανάλογα με την στενή κομματική ιδεολογία, το αποτέλεσμα ήταν να κτισθεί ένα τεράστιο τείχος αποξένωσης ακόμη και στους πολιτικούς αρχηγούς μας, που ακόμη και στις πιο κρίσιμες στιγμές του Έθνους, όπως η σημερινή απειλή της χρεωκοπίας, τους βλέπουμε απροετοίμαστους να δώσουν προτεραιότητα στην εθνική ομοψυχία και κοινή δράση. (Όπως έλεγε κι ο μακαριστής Καθηγητής μας της Απολογητικής αείμνηστος Κωνσταντίνος Παπαπέτρου, αν συνεχίσουν έτσι οι πολιτικοί μας αρχηγοί, ο καθένας το χαβά του, στο τέλος θα κάνουν την Ελλάδα μας Χαβούζα.)

Η κάθε κρίση, ακόμη και η οικονομική, ξεπερνιέται όταν έχουμε πρότυπο στη ζωή μας τους τέσσερις αποστόλους, που αναφέρεται η ευαγγελική περικοπή της Κυριακής. Να έχουμε συνείδηση της αποστολής μας και με φόβον Θεού να κάνουμε ότι ωφελεί το κοινωνικό σύνολο και ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Ο βίος μας είναι κοινός και μπορούμε να κάνουμε τη ζωή μας όμορφη αν αφήσουμε χώρο στην καρδιά μας να βασιλέψει η μεγάλη μορφή του Χριστού. Μόνον αν αφήσουμε στη ζωή μας να μας καθοδηγεί ο Χριστός έχουμε ελπίδες για να ζήσουμε σε ένα καλύτερο κόσμο που θα μας οδηγήσει και στην αιωνιότητα του Παραδείσου.

Τελικά, μπορεί η χώρα μας να βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, αλλά η οργάνωση των ειδικών ολυμπιακών αγώνων για άτομα με ειδικές ανάγκες, μας δίνει την ελπίδα ότι και αυτοί που υποφέρουν, με την αγωνιστικότητα τους επιβιώνουν και έχουν θέση μέσα στο παγκόσμιο προσκήνιο της Ιστορίας. Η Ελλάδα μας θα ξεπεράσει την οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει. Η ενότητα μας, και μάλιστα των αρχηγών μας, θα οδηγήσει στην ενότητα του Λαού και στην κοινή δράση για εθνική αξιοπρέπεια. Θα τα καταφέρουμε. Ο Θεός είναι μαζί μας όπως και τα σοβαρά Έθνη που συμπαρίστανται φυσικά με το αζημίωτον στις επίμονες προσπάθειες μας για υπέρβαση της οικονομικής μας κρίσης.

Γράφει ο Αρχιμ. Ιωήλ Κωνσταντάρος, Ιεροκήρυξ της Ι. Μητρ. Αρνίνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης

Συγκινητική και αποκαλυπτική η περιγραφή της κλήσεως των πρώτων μαθητών. Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος καταγράφει στο Ιερό κείμενο που θα ακουστεί την Κυριακή στη Θεία Λειτουργία, το πώς ο Κύριος, ενώ περπατούσε κοντά στη θάλασσα της Γαλιλαίας, συναντά και προσκαλεί κοντά του τους πρώτους μαθητές του. Τους Πέτρον και Ανδρέαν και τους υιούς Ζεβεδαίου, Ιάκωβον και Ιωάννην. Ο Ιησούς ήδη ξεκίνησε το κοσμοσωτήριο έργο Του και περιοδεύει όλη την περιοχή της Γαλιλαίας, διδάσκοντας τη θεία του διδασκαλία στις συναγωγές. Στους χώρους αυτούς της προσευχής και της μελέτης του λόγου του Θεού, κηρύττει το χαρμόσυνο άγγελμα, ότι πλησίασε ο χρόνος της πνευματικής Βασιλείας η οποία θα έφερνε στους ανθρώπους την απολύτρωση και τη χαρά που διψά ο άνθρωπος. Και φυσικά μαζί με το ζωντανό του λόγο, θεράπευε κάθε είδος ασθένειας και αδιαθεσίας μεταξύ του λαού.

Πολλά θα μπορούσε κανείς να τονίσει στην όμορφη Ευαγγελική περικοπή, την οποία θα πρέπει να μελετήσουμε και να δούμε το βάθος και το ύψος της περιγραφής που παρουσιάζει. Θα σταθούμε όμως μόνο σε μία φράση του Ματθαίου η οποία έχει να κάνει όχι μόνο με τους πρώτους μαθητές, αλλά και με τον κάθε ένα από εμάς. Και η χαρακτηριστική αυτή φράση είναι: «οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα, ηκολούθησαν αυτό.» (Ματθ. Δ' 20) Δηλ. Αυτοί (ο Πέτρος και ο Ανδρέας), αμέσως άφησαν τα δίκτυα και τον ακολούθησαν. Όπως επίσης παρόμοια είναι και η φράση που αναφέρεται στους Ιάκωβο και Ιωάννη, «οι δε ευθέως αφέντες το πλοίο και τον πατέρα αυτών, ηκολούθησαν αυτό.» (Ματθ. Δ' 22) Δηλ. Αυτοί παρευθύς άφησαν το πλοίο και τον πατέρα τους και ακολούθησαν τον Ιησού. Δε γνωρίζω φίλοι μου αν μας έχει περάσει από το νου η σκέψη ότι παρόμοια πρόσκληση από τον Ιησού, έχουμε λάβει και εμείς οι ίδιοι. Μα θα πείτε. Όστε έχουμε κληθεί και εμείς να γίνουμε Απόστολοι; Όχι. Δεν πρόκειται περί αυτής της ειδικής κλίσεως την οποία έλαβαν οι ψαράδες της Γαλιλαίας.

Αυτή είναι μοναδική κλήση, γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος γράφει στην Προς Εφεσ. επιστολή Β' 20: «εποικοδομηθέντες επί τω θεμελίω των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου αυτού Ιησού Χριστού» δηλ. Έχετε οικοδομηθεί επάνω στο θεμέλιο, που είναι οι Απόστολοι και οι Προφήτες, ενώ ακρογωνιαίος λίθος είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Και γι' αυτόν ακόμα το λόγο, ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεώς μας ότι η Εκκλησία μας, εκτός των άλλων είναι και Αποστολική: «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικὴν και Αποστολικὴν Εκκλησίαν». Αλλά αν όπως είπαμε δεν έχουμε τη μοναδική και ανεπανάληπτη αυτή κλήση, έχουμε όμως δεχθεί την προσωπική μας κλίση ως ευεργεσία ουράνια με το Άγιο Βάπτισμα, το Άγιο Χρίσμα, τα Ιερά γενικώς μυστήρια της Εκκλησίας μας, όπου μέσω αυτής της χάριτος που μας παρέχουν, καλούμαστε να αγωνιστούμε ώστε να κρατήσουμε και να αυξήσουμε στη ζωή μας τις δωρεές του Θεού. Κυριαρχεί η λανθασμένη αντίληψη ότι όλοι είμαστε παιδιά του Θεού. Και είναι λανθασμένη η αντίληψη αυτή, διότι όλοι οι άνθρωποι είναι δημιουργήματα και πλάσματα του Θεού.

Παιδιά του Θεού είναι μόνο «όσοι έλαβον αυτόν και έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού» (Ιωάν. Α' 12) Δηλ. Σε όσους τον δέχθηκαν, σ' αυτούς έδωσε δικαίωμα να γίνουν τέκνα του Θεού, σ' εκείνους δηλαδή, που πιστεύουν στο όνομά Του. Παιδιά του Θεού είναι μόνο όσοι έλαβαν το χάρισμα και απολαμβάνουν την υιοθεσία «...ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν.» (Γαλ. Δ' 5). Και αφού έτσι έχουν τα πράγματα, τίθεται σοβαρά τώρα το ερώτημα: Εμείς που ήδη έχουμε δεχθεί και έχουμε λάβει την πρόσκληση, το χάρισμα της υιοθεσίας και τις δωρεές του Παναγίου Πνεύματος, αφήνουμε όλα αυτά που είναι αντίθετα με τον Ιησού και το Πανάγιον θέλημά Του; Ή μήπως η καρδιά μας και ο νους μας είναι κολλημένα σε πρόσωπα και καταστάσεις που θλίζουν το Πνεύμα το Άγιον; Στην ύπαρξή μας, μορφώνουμε την προσωπικότητα του Κυρίου Ιησού με τον καθημερινό αγώνα εναντίον του ποικίλου κακού που μας περιβάλλει ή η θέλησή μας είναι τόσο εξασθενημένη, με αποτέλεσμα, ενώ γνωρίζουμε το ορθόν, όμως δεν προσπαθούμε να το εφαρμόσουμε; Είμαστε έτοιμοι για την αγάπη και τη δόξα του Χριστού να αποκόψουμε ό,τιδήποτε κρατά την ψυχή

μας από υψηλά πετάγματα; Ή αλλοίμονο, καταντούμε σαν τους αετούς που είναι κλεισμένοι μέσα στα κλουβιά... Η Ευαγγελική πάντως φράση «οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αὐτῷ», θα πρέπει να μιλήσει στις καρδιές μας. Το μόνο βέβαιο είναι ότι σε καμμία απολύτως των περιπτώσεων, δεν είναι δυνατόν να συνδυάσουμε όσα θέλουν να μας κρατήσουν και να μας απορροφήσουν, με όσα ζητά ο Ιησούς. Και κάτι ακόμα. Δεν θα υπάρξει ποτέ και πουθενά κοινωνική κατάσταση η οποία να μας εμποδίζει αντικειμενικά να ζήσουμε τη ζωή του Χριστού, αν εμείς πραγματικά θέλουμε και έχουμε την διάθεση να εφαρμόσουμε στη ζωή μας το πανάγιο και σωστικό Του θέλημά. Επομένως δεν έχει και τόσο σημασία σε ποιο τόπο βρίσκεται κανείς, ούτε πάλι αν βρίσκεται μέσα στην οικογένεια ή στην ολοκληρωτική αφιέρωση. Σημασία έχει να συνειδητοποιήσουμε την ουράνια κλήση μας, και με πνεύμα ενθουσιασμού για την αλήθεια και ταπεινώσεως λόγω των αδυναμιών μας, να προοδεύουμε και να ολοκληρώνουμε την ευλογημένη μας αυτή κλήση, μέσω της μυστηριακής και αγωνιστικής ζωής. Αμήν.

Κυριακή θανοῦσα τὴν τομὴν φθάνει Προαιρέσει, πλὴν καὶ τελειοῦται ξίφει.

Βιογραφία

Η Αγία Κυριακή ήταν κόρη του Δωροθέου και της Ευσεβίας. Αυτοί ήταν άτεκνοι και παρακαλούσαν το Θεό να τους δώσει παιδί. Πράγματι, ο Θεός ευδόκησε, και το χριστιανικό αυτό ζευγάρι, απέκτησε παιδί. Γεννήθηκε ημέρα Κυριακή, γι' αυτό και της έδωσαν το όνομα Κυριακή. Κατά το διωγμό του Διοκλητιανού, το έτος 282 μ.Χ., οι γονείς της συνελήφθησαν και μετά από ανάκριση βασανίστηκαν και αποκεφαλίστηκαν από το δούκα Ιούστο. Η δε Κυριακή παραπέμφθηκε στον Καίσαρα Μαξιμιανό, και από εκεί στον άρχοντα Βιθυνίας Ιλαριανό, ο οποίος της υπενθύμισε ότι η ομορφιά της είναι για απολαύσεις και όχι για βασανιστήρια. Τότε η παρθένος κόρη του απάντησε: «Ούτε στη νεότητα μου, ούτε στην

ομορφιά μου δίνω την παραμικρή προσοχή. Και τα λαμπρότερα από τα επίγεια πράγματα είναι προσωρινά, όπως τα άνθη και κούφια, όπως οι σκιές. Σήμερα, έπαρχε, είμαι όμορφη, αύριο μια άσχημη γριά. Να κάνω, λοιπόν, κέντρο της ζωής μου την ομορφιά μου; Την αξία της, όμως, τη γνώρισα στις ρυτίδες, που την περιμένουν και στον τάφο που την καλεί. Νόμιμες, λοιπόν, ότι θα κάνω την τερατώδη ανοησία, να χάσω την αιώνια λαμπρότητα για να μείνω λίγο περισσότερο στη γη; Γι' αυτό στο ξαναλέω, έπαρχε: είμαι και θα είμαι στη ζωή και στο θάνατο χριστιανή». Εξοργισμένος ο Ιλαριανός, σκληρά τη βασάνισε και διέταξε να την αποκεφαλίσουν. Αλλά πριν πέσει η σπάθη, προσευχόμενη παρέδωσε το πνεύμα της στον Κύριο.